

VLADIMIR NÁZOR:

Tücsök

Bomolj, bomolj bogárka bogos boróka bojtján,
Folyjon fojtott troheus, zúgó, barna jambus...
Dél van... Fény-vízesésként szent örömet locsol rán
A napos ditirambus.

S dalol: »Én kiittam a láng-napot ma reggel,
És az én ereim ma folyókká dagadtak!
És bennem ringatózik a kékmosolyú tenger;
És a hátamon erdő, setéten reszkető;
S két sziklaszál az éle meredek derekamnak,
S a fejem hegytető!«...

Bomolj, bomolj bogárka bogos boróka bojtján,
Míg ég a nap s a földre lángot ont:
»Föld, himnuszd vagyok, mi mélyen bűgva száll föl,
S a nagy ég visszakong.
... Jer ki! — Miért rejtőzöl nyirkos, sötét odútkban?
A férgék előbújtak, és sütkérez a gyík,
Szikra-esőként szórja a nap a derűs égről
Szent vére cseppjeit.
... Jer ki, te hétfejű sárkány fogából keltett,
Légy lángoló bokor, feszült íjj, nap — karddal büszke hős, —
De gyönyörökkel gyöngé május olvasztja lelked,
De megpuhítja szíved a borús, könnyes ősz!
... És megrontott az éj,
Bűn jelzi léptedet,
Pedig te arra lettél, hogy oroszlán legyél,
S az öröm aranyos kulcsát hordozza szép öled!
... Én napot hörpölök!
S érzem, bennem folyók az örömük zenélik,
Hangos liget lombbá és fénybe öltözött,
Forrás csobog, tenger zúg, szellő surran,
Szőlőszem duzzad, boróka bogyója érik,
Fenyőből gyanta csurran.
... Föld, én részeg vagyok!

Még jég keríti lábam,
Alig ébredt szememben
A tél még feneketlen,
Napot, napot, napot!«
S a kis bogár bomol, s dala nyers ritmusával
Korbácsol holt lugast izzó sziklák alatt.
Rezeg a nóta, akár szélben kibomlott
Hosszú selyemszalag.

S dalol: »Földnek és napnak és tengernek dicsőség!
Adjatok harmatot nékem, mely nyírfaágon reszket,
S boróka ért bogyóján egy sárga-sárga cseppet
És szálló énekem a föld erői töltsék!«
... Az ég s a föld között napsugarak feszítik
Zengő, nagy húrjaik. A roppant hárfa ég.
Most titkos ujjak érik... A föld ígézve sejti
A fenséges zenét.

Csend a vízen, az erdőben, s a parton, —
De hallom egy sötét szív dobban meg legalul:
— Félsz földanyám, a nap — dal meg ne haljon
A csodás ujjak közt, s ne pattanjon a húr!
... Föld, hallod-e a dalt?
Úgy zümmög, mint a méhraj,
Úgy suhog, mint a part,

S dalol: »A világ szép, az élet dús ajándék,
De nagy legyen az éhed, s a szomjad hosszú, és
Fald lángomat, s emlőmből szívj tejet,
És mindig ifjú léssz!
... Óh, napot, napot, napot!
S csúcsokról friss szelet,
És völgyből illatot!
... Részeg vagyok, anyám!
Ni, a bokrok közt setteng,
Mámoros éneket zeng
Sípján az ősi Pán!«...

Bomolj, bomolj bogárka bogos boróka bojtján,
Folyjon fojtott tróheus, zúgó, barna jambus...
Dél van... Fény-vízesésként szent örömet locsol rám
A napos ditirambus.

Ács Károly fordítása